

De ki áll a gonosz herceg mögött?

A *Torn*
folytatása

BRAVE

bátor

„A kötet tökéletes
befejezése a történetnek.”
– *Kylee Catley, amazon.com*

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

BRAVE
bátor

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Első fejezet

OLYAN SÖTÉT VOLT A SZOBÁBAN, hogy semmit sem láttam. A vastag függönyök közötti résen épp csak beszűrődött az ezüstös holdfény. Állott, áporodott volt a levegő.

De azt tudtam, hogy nem vagyok egyedül.

Itt soha nem voltam egyedül.

Előredőltem, belemeredtem a sötétségbe, a hideg fémpánt a nyakamra feszült. Próbáltam lehiggadni, de a szívem egyre vadabban zakatolt, és végül a nyomás rátelepedett a mellkasomra.

Nem kapok levegőt.

Nem kapok levegőt ebben a...

Valami megmozdult, az ágy felé közeledett.

Semmit nem láttam, de éreztem a levegő enyhe áramlását. A szívem a torkomban dobogott, minden izmom megfeszült. Ott. Egy árnyék állta el a holdfény keskeny útját.

Ő állt ott.

Istenem, itt van! És nem volt menekvés előle. Semmit sem tehettem. Eljött a végzetem.

Hátrafelé mozdultam az ágyon, de éles fájdalom szúrt felpuffadt hasamba. A fejtámlához préseltem a hátamat, de a lánc nagyot

rántott rajtam, és az oldalamba döntött. Hadonászva próbáltam megkapaszkodni az ágyban, bár sok értelme nem volt. Kiszakadt belőlem egy sikoly, de a szoba sötétsége azonnal magába nyelte. Ekkor valaki rángatni kezdett. Végighúzott az ágyon, maga felé...

Kipattant a szemem. Abban a pillanatban fel is ültem, de a hirtelen mozdulattól előrebuktam, és majdnem leestem az ágyról. Éppen csak meg tudtam tartani magam. Nyitott szájjal kapkodtam levegő után. Friss, finom illat csapta meg az orromat. Az északi vidék ősze-
re emlékeztetett.

Gyorsan elsöpörtem a kócos hajfürtöket a szemem elől, körbenéztem a szobában, és az ablakon akadt meg a tekintetem. A függöny ugyanúgy volt, ahogyan lefekvés előtt behúztam. A beszűrődő holdfény végigkúszott a társalgórészben álló kis kanapén. A környezet és az illat is ismerősnek tűnt. Édes megkönnyebbülés áradt szét az ereimben.

Ennek ellenére is meg kellett győződnöm arról, hogy amit az előbb átéltem, csak rémálom volt, nem a valóság. Hogy már nem tart fogva a herceg, aki átkozottul rá volt kattantva arra, hogy teherbe ejtsen, és azzal beteljesítsen valami képtelen prófécíát, amivel a Másvilág *összes* kapuját ki lehetne nyitni.

Lassan a hasamra húztam a kezemet.

Határozottan nem volt megduzzadva.

Határozottan nem terhes has volt.

Akkor ez azt jelentette, hogy *határozottan* nem a herceg házában vagyok.

Reszketeg kézzel a hajamhoz nyúltam. Csak rémálom volt... egy hülye rémálom. Egyszer majd biztosan hozzászokom. Egyszer majd biztosan nem riadok fel miatta.

Biztosan.

Szaggatottan vettem a levegőt, és jó mélyen beszívtam, ám ekkor megkordult a gyomrom, és belém mart az érzés. *Az éhség.* Éhes voltam, de elhessegettem a gondolatot. Ez idáig még sikerült elterelnem a figyelmemet a bensőmet mardosó kongásról.

A kezemet az ágyra ejtve jó erősen kifújtam a levegőt, és nagyot nyeltem. Teljes mértékben felébredtem. Ugyanúgy, ahogyan előző éjjel... meg azelőtt.

Megmozdult mögöttem az ágy.

– Ivy? – szólt egy mély, álmos hang.

Megmerevedett a hátam. Nem néztem magam mögé, csak kicsúsztattam a lábamat a takaró alól. Éreztem, hogy lángol az arcom.

– Bocs! Nem akartalak felébreszteni.

– Ne kérj bocsánatot! – A hang már éberebben szólt, majd újból megmozdult az ágy, és oda sem kellett néznem, hogy tudjam, Ren felült. – Minden rendben?

– Ja. – Megköszörültem a torkomat. Már milliószor megkérdezte tőlem. *Minden rendben?* A második legnépszerűbb kérdés pedig így hangzott: *Jól vagy?* – Igen. Csak... felébredtem.

Eltelt egy pillanat.

– Mintha a te sikolyodat hallottam volna.

A fenébe!

Egyre jobban előntötte az arcomat a forróság.

– Nem... az nem tőlem jött.

Ren nem felelt azonnal.

– Rémánmod volt?

Biztos voltam, hogy pontosan tudja a választ, ami azt jelentette, hogy simán bevallhattam volna neki az igazat. Elvégre nem akkora csoda, ha rémánmodok gyötrik az embert. A francba, hiszen ha valaki, akkor pontosan Ren megértené, hogy a Minden a Feje Tetejére Állt

főétel mellé poszttraumás stressz szindrómát kaptam köretnek. Már csak azért is, mert ő ugyanúgy eltöltött némi relaxidőt a herceg és az eszelős tündéreiből álló bájos csapat társaságában.

De valami miatt nem tudtam bevallani neki, hogy rémálmok gyötörnek, és amikor felriadok, azt hiszem, hogy még mindig abban a házban vagyok, az ágyhoz láncolva.

Ren azt hitte, bátor vagyok, és *az* is voltam, de az ilyen pillanatokban... egyáltalán nem éreztem magam annak.

– Aludtam – suttogtam, és halkán sóhajtottam. – Feküdj vissza! Holnap dolgozod lesz.

Ren kimegy innen, a Jótündér Hotelből, ahogy én neveztem ezt a helyet. Segít a szuperkülönleges kristály nyomára bukkanni. A kristály eredetileg a jótündéréké volt. A nyári tündéréké. A Rend kobozta el tőlük, aztán Val ellopta a Rendtől, és most a hercegnél van. Mi pedig a kristály nélkül nem tudjuk visszazárni a herceget a Másvilágba.

– Ivy! Édesem! – Ren lágyan szól, és a karomra tette a kezét. Őszereztem az érintéstől. – Beszélj hozzám!

– De hiszen azt teszem. – Elhúzódtam tőle, lecsúsztam az ágyról. Abban a pillanatban, hogy a lábam földet ért, már indultam is. Egyre nőtt bennem a kongó üresség. – Megyek, edzem egy kicsit.

– Hajnali háromkor? – kérdezte Ren hitetlenkedve.

De nem hibáztathattam érte. Tényleg furcsának hangzott, hogy valakire az éjszaka kellős közepén jön rá az edzés.

– Igen. Nem tudok aludni. – Nem tűnt jó ötletnek, hogy visszafeküdjek az ágyba Ren mellé úgy, hogy kong a gyomrom, és cikáznak a gondolataim.

Faye szavai csengtek a fülemben, amiket azon az éjszakán mondott, amikor segített megszökni a hercegtől. *Ha nem állsz le a táplálkozással, függő leszel. Lehet, hogy már most az vagy.*

Ren tudott a táplálkozásról és arról, hogy akár meg is ölhetek valakit emiatt, de nem neheztelt rám ezért. Ráadásul meg volt győződve róla, hogy őt nem bánthanám. Hogy nem hatalmasodna el az énemnek az a része, amelyik a fogság alatt felébredt bennem. A tündér részem, ami már tudta, hogyan kell táplálkozni, és milyen érzéseket kelt bennem.

És hogy *mennyire* egyszerűen meg lehet tenni.

Ren megbízott bennem, csakhogy én nem bíztam magamban.

Én *semmiféle hitet* nem engedhettem meg magamnak, mert soha-soha nem bocsátanám meg magamnak, ha úgy bánthanám Rent, ahogy másokat bántani tudnék. Kiszáradt a szám, tehetetlenségemben kinyitottam és becsuktam a tenyeremet.

– Ivy?

Azon kaptam magam, hogy elkalandoztak a gondolataim. Sűrű pislogások közepette próbáltam újra összpontosítani.

– Láttad, milyen edzőterem van az alagsorban? Még én is kedvet kaptam a futópadhoz.

Naná, hogy Ren már látta a konditermet.

Nem lett volna ilyen teste, ha nem ápol közeli barátságot az efféle helyekkel.

– Ahelyett, hogy hajnali háromkor edzeni mész, inkább gyere, fekdj vissza mellém! – javasolta. – Nézhetünk valami filmet. Hótiher, hogy a *The Walking Dead* jó néhány epizódjáról lemaradtál.

Rengeteg részéről lemaradtam, pedig az volt a kedvenc zombifilmem. Ami szívás, mert akárhányszor találkoztam Tinkkel, másodperceken múltott, hogy elspoilerezi a sztorit. És ez volt a *Supernatural* is.

Már-már keserűen édes érzés mart a gyomromba, egy időre sikerült is elterelnie a figyelmemet a borús gondolataimról. Legszívesebben visszahuppantam volna az ágyba, átkaroltam volna Rent, és a

karjaiban aludtam volna el. Hallgattam volna, ahogyan Rick Grimes visszaváltozik a mindannyiunk által ismert és szeretett Rick-tatorrá. Az lett volna a normális, ha ezt teszem, és már jó ég tudja, mennyire és milyen régóta vágytam rá.

Fősulira is emiatt kezdtem járni, pedig már van hivatásom. Vagyis hát *volt* hivatásom. Nem tudtam, per pillanat mi a helyzet. Arra viszont nagyon vágytam, hogy megismerjem az érzést, milyen úgy ébredni, suliba és munkába készülődni, hogy közben nem azon aggodom, mikor halok meg a melóm miatt, vagy mikor ölik meg valamelyik munkatársamat. Számomra a normális élet azt jelentette, hogy étterembe, moziba járhatok. Egész éjjel tévézhetek, anélkül, hogy azon agyalnék, mikor jön el a világvége. A normális élet azt jelentette nekem, hogy a legjobb barátomról nem derül ki, hogy egy áruló ribanc, aki a tettei és a döntései miatt hal meg.

Annyira alá volt becsülve minden, ami átlagosnak nevezhető!

Kattant az éjjeli lámpa kapcsolója. Fény töltötte meg a szobát, elért egészen addig, ahol álltam. Ösztönből cselekedtem. Magam is furcsállottam, de nem akartam, hogy *lássanak*. Kihátráltam a fényből, de amikor a tekintetem megakadt az erdőzöld szempáron, megdermedtem.

Ren Owens... istenem, milyen elképesztően jól nézett ki ez a srác a maga vadságával! Az észak-virginiai ősz juttatta eszembe, amikor minden arany- és rézszínűben úszik. Szinte könyörögtek a homlokába hullott, kócos, rozsdabarna hajtincsei, hogy valaki végre simítsa hátra őket. Irigylésre méltó, sűrű szempillák keretezték a szemét. Széles járomcsontja erős, finom ívű állban végződött. Az orra enyhén kampos volt, de ettől csak még szebbnek láttam az arcát. Dús szája szegletében többnyire mosoly bujkált, és amikor felfelé görbültek azok az ajkak, mély gödröcskék tűntek fel mindkét oldalán.

De azok az ajkak ezúttal határozottan nem íveltek mosolyra. Szigorú vonalban préselődtek egymáshoz, gödröcskéknék pedig nyomuk sem volt.

A herceg fogságában töltött idők előtt Ren mindig egy szál alsónadrágban vagy pucéran aludt. Teljesen odavoltunk a másikért, le sem bírtuk venni egymásról a kezünket. Még akkor is működött közöttünk a kémia, amikor sajgott minden porcikánk. Ám amióta visszatértem... amióta ismét együtt voltunk, Ren nemcsak bokszeralsót vagy pizsamanadrágot, de még pólót is húzott esténként.

Semmit nem csináltunk azóta, maximum csak csókolóztunk.

Azt is mindössze három alkalommal, és akkor is csak olyan ártatlan, édes, távolságtartó csókot váltottunk.

Azt hiszem, Ren azért aludt ruhában, mert már a legelső éjszaktól kezdve gyötörtek a rémálmok, és minden éjjel visszatértek.

És rosszat sejtettek. Az elkövetkezendőkre figyelmeztettek, én pedig nem tudtam kiverni az érzést a fejemből, még akkor sem, amikor már feljött a nap, és azok vettek körül, akik nem adták fel a reményt velem kapcsolatban. Akiknek annyira fontos voltam, hogy képesek voltak visszajönni értem a pokolba és kirángatni onnan.

Elnyomtam a rajtam átfutni készülő borzongást.

– Kérlek! – Ren felém nyújtotta a kezét. A tekintetem végigvándorolt a karján lévő tetováláson. A vibráló indák végigszaladtak a karján, majd eltűntek a fehér pólója alatt. – Gyere vissza mellém, maradj itt velem!

A lélegzetem körbeölelte a torkomban formálódó gombócot. Rennel akartam lenni. Kétségbeesetten vágytam rá. De... térre volt szükségem, és... nem is tudom, még mire. Egyszerűen csak nem bírtam mellette maradni.

– Talán majd később – feleltem, és végül megmozdultam. Oda léptem a kis komódhoz, ahol azt a kevés ruhámat tartottam. Keserű lett a szám a büntudattól. – Ha még ébren leszel, amikor visszaérek, nézhetünk valamit.

– Tegnap este nem jöttél vissza.

Elővettem egy leggingst.

– Már nem tudtam volna visszaaludni, azért nem zavartalak.

– Tudod, hogy *soha nem* zavarasz. Soha. – Ren elhallgatott. – És én sem aludtam vissza. Vártalak. – Halkan beszélt, a hangjából áradt a türelem, ami nekem sosem volt. – Lemehetek veled az edzőterembe. Csak adj nekem...

Hátrafordultam, és láttam, hogy Ren már kikelt az ágyból.

– Ne!

Ren megdermedt, kissé elkerekedett a szeme.

– Ne?

Rámarkoltam a nadrágra, amit a kezemben tartogattam.

– Mármint nem szeretném, ha azért kelnél fel, mert úgy érzed, társaságra van szükségem. Már így is felébresztettelek. Jobb lenne, ha inkább visszaaludnál.

Ren nagyot sóhajtott, megemelkedett a válla.

– Nem úgy. Veled megyek. – Felállt, és karját a feje fölé emelve nyújtózott. – Versenyt futhatunk a futópadon. – Leeresztette a karját. – Aki veszít, bemegy a konyhába, és elcsórja az egész doboz fánkot, amit reggel hoznak.

Kalapált a szívem, amikor Ren lépett felém egyet, majd még egyet. Nem volt nagy a szoba, semmi perc alatt ott termett előttem.

– Csak gyorsan átöltözöm. Vagy menjek így? Mit gondolsz? – élcelődött halvány mosollyal. – Nem ez lenne a legkényelmesebb futás.

Zúgott a vér a fülemben, a tekintetem Ren ajkára esett. Összeszorult a gyomrom, amikor megfogta az egyik hajfürtömet. Meghúzta, majd visszaengedte. A kedvenc foglalatossága volt ez. Majd ezután, mintha minden rendben lenne, a számhoz hajolt. Örvényleni kezdett bennem a várakozással teli izgalom, bizsergés futott lefelé a gerincem mentén. Kellemes melegség áradt szét az ereimben.

De vajon arra vágytam, hogy megcsókoljam Rent? Vagy hogy... táplálkozzam belőle?

Már az elborzasztott, hogy fel kell tennem magamnak a kérdést.

Ren szoborrá merevedett. Sűrű csend lett körülöttünk. Elkerekedett szemmel néztem fel rá.

– Nem foglak bántani, Ivy. Ugye tudod? Mellettem biztonságban vagy. Mindig.

Ó, te jó ég, hát Ren azt hitte, amiatt aggódom, hogy bántani fog? Igen, azt hitte. De hogyan is okolhattam volna érte? Hiszen amikor a közelemben tartózkodott, olyan nyugtalan voltam, mint egy koffeinfüggő.

Lángolt az arcom, elkaptam a tekintetemet.

– Tudom, hogy nem bántanál. Ne haragudj...

– Hagyd már abba a bocsánatkérést, Ivy! *A fenébe is!* Nem kell folyton azt hajtogatnod, hogy ne haragudjak!

Kinyitottam a számat, de be is csuktam, mert észbe kaptam, hogy ismét bocsánatkérésre készülök.

Ren hátralépett, teret adott.

– Nincs miért bocsánatot kérned.

Tényleg? Nekem úgy tűnt, karhosszúságú listát lehetne írni arról, mi miatt kellene bocsánatot kérnem, kezdve azzal, hogy nem ismerem fel a herceget, amikor Rennek adta ki magát. A többiről nem is beszélve. Istenem, annyi minden volt még, és amikor a gondolataim

milliófelé cikáztak, nehezen tudtam észben tartani, hogy Ren egyikért sem hibáztat.

De neki miért ment mindez? Ő hogyan tudott aludni éjszakánként? Szerettem volna megkérdezni tőle, hogyan tudta túltenni magát a történeteken, hiszen őt is fogva tartották. Belőle is táplálkoztak... a lehető legrosszabb formában. És az a nőstény tündér... Brenea. Azt állította, hogy ő és Ren... Egy csomó mindent összehordott, de tudtam, hogy ha bármi is igaz belőlük, Ren nem önszántából vett részt benne.

Düh furakodott a bensőmet kitöltő melegség helyére. Ki tudtam volna vájni annak a nősténynek a szemét. Tervben is volt, hogy megteszem. Mielőtt kinyiffantom. Lassan. Fájdalmasan.

Ren úgy bámult, mint aki belelát a fejembe, márpedig ha így volt, valószínűleg nem tetszett neki, amit lát. Megfeszült a válla, majd erőteljesen kifújta a levegőt.

– Oké.

Végigsöpört rajtam a megkönnyebbülés.

Ren rám villantotta a szemét, amiből az volt az érzésem, talán feltűnt neki, hogy a választ hallva ellazult a testtartásom. Megfeszült az álla.

– Ébren foglak várni.

Tudtam, hogy így fog tenni.

És azt is tudtam, hogy mélyen legbelül tisztában van azzal, hogy felesleges.

Második fejezet

NAGYOKAT HUPPANT AZ EDZŐCIPŐM A FUTÓPADON. Úgy rázkódott a gép, mintha egy egész tehéncorda taposna rajta. De nem érdekelt, hogy hangos. Ökölbe szorult a kezem. A konty alól kiszabadult hajtincseim a tarkómra és a halántékomra tapadtak. A veríték végigcsurgott a nyakamon, és nagy tócsákban gyűlt össze olyan helyeken rajtam, amikről tudomást sem akartam venni.

Futás.

Fuj!

Utáltam futni. Semmilyen nyamvadt testmozgásért nem rajongtam, de a Rend tagjaként, arra születve, hogy emberekből táplálkozó tündéreket vadásszak le, muszáj volt kondiban tartanom magam.

De ezúttal nem azért álltam a futópadra, mert az emberiség valamiféle eleve elrendelt védelmezője vagyok. Egyszerűen csak azért futottam, mert semmi mást nem tehettem. A Jótündér Hotelben ragadtam, gyakorlatilag házi őrizetben. Mivel annak az átkozott Másvilágnak a hercege, mint valami véreb, ki tudta szagolni, hol vagyok, túl kockázatosnak tűnt New Orleans szűk utcáit járni.

Belevájtam a körmömet a tenyerembe.

Faye, akivel még a herceg házában szövetkeztem, elmagyarázta, hogy a Jótündér Hotel köré font ígézet miatt itt nem fog rám találni a herceg. Ilyen ígézést a nyári királyság leszármazottai tudtak végezni.

A királyságé, amelyikről a Rend azt mesélte nekünk, hogy már nem létezik.

Összeszorított szájjal gyorsítottam, szó szerint loholtam a semmi-be. A Rend nagyon sok mindenről hazudott. Tudták, hogy vannak odakint jó tündérek. Olyanok, akik úgy döntöttek, nem táplálkoznak emberekből, normális életet élnek, és mint az emberek, megöregednek és meghalnak. Régen a Rend együtt dolgozott velük.

Vajon David tudott róluk?

David Faustin, a New Orleans-i egység parancsnokaként minden bizonnyal ismerte a Rend és a tündérek igaz történetét. Vagyis ez azt jelentette, hogy ő is hazudott. Valami oknál fogva veszettül fáj ez. Davidre szinte apámként tekintettem, egészen azóta, hogy New Orleansba irányítottak. Konok ember lévén inkább dorgált, mint dicsért, de hát ő már csak ilyen volt... és én megbíztam benne.

A Rendben mindenki megbízott Davidben. És megbízunk magában a Rendben is.

Nem értettem, miért feszülök be ennyire ettől, mert hát mit számított már? Nem nagyon hittem, hogy még mindig Rend-tagként tartanak számon.

Már több mint egy hónapja nyomom veszett, a Rend különleges titkos alakulata, az Elit pedig a féltündérre vadászott, így biztosra vettem, hogy vagy halottnak hisznek, vagy úgy gondolják, én vagyok a féltündér, akit keresnek.

Rent is az én felkutatásomra küldték ide annak idején.

Elkapott az émelegés. Nagyot nyeltem, miközben egy kicsit meg-
ráztam a fejemet. Mindenfelé fröccsent a veritékem, telepötyözve
a futópad irányítópaneljét. A gondot az jelentette számunkra, hogy
az átjárók kinyitásához és a herceg visszaküldéséhez a Rend segítsé-
ge kellett. Arról meg fogalmam sem volt, hogyan tudnánk elvégez-
ni azt a bizonyos vér és kő rituálét. Ráadásul a Másvilágban. Hogy
a pokolba juttatjuk *be* a Másvilágba a herceg vérével és az én vérem-
mel megpecsételt kristályt, ami még nálunk sincs? Már a gondo-
lattól is megfájdult a fejem, ráadásul egyáltalán nem akartam ilyen
életet magamnak. Egyszerűen nem vette be az agyam.

Előző éjjel a szobában hagytam Rent, és lejttem ide. Most újra
itt találtam magam, alig néhány órával később. A futástól általában
lezsibbadt az agyam. Amikor így futottam, addig tolvá, amíg már
égett a vádlim, sajtott a combom, a szívem meg majdnem kiugrott
a helyéről, nem jutott erőm arra, hogy *gondolkodjak*, és rágódjak az
életem elvesztegetett időszakán – a hercegnél töltött heteken.

Nem villantak be képek arról, milyen förtelmes ruhát erőltetett
rám, sem arról, hogy oda voltam láncolva egy ágyhoz. Amikor ad-
dig futottam, hogy már azt éreztem, menten elpattannak az izmaid,
meg tudtam feledkezni a bensőmet maró alattomos éhségről, arról
a fajta éhségről, amit semennyi fánkkal vagy garnélával nem lehe-
tett volna csillapítani.

Amikor addig futottam, hogy már azt éreztem, betontömbök
vannak a combom helyén, nem kattogott az agyam azon, hogy a her-
ceg arra kényszerített, hogy ártatlan emberekből táplálkozzam. Nem
hallottam a nyögéseiket, amikor az edzőcipőm nagyot huppant a fu-
tópadon. Nem éreztem az eufóriát, amit a táplálkozás után átéltem.

És amikor addig futottam, hogy már azt éreztem, lángol a mellkasom, nem maradt energiám azon tipródni, hogy az a ribanc Breena mit művelt Rennel. Vagy azon, hogy a herceg mit művelt velem... hogy mit próbált művelni velem.

Az volt a fő célom, hogy blokkoljam a gondolataimat, de most még a futás sem segített.

Koncentrálnom kellett valamire... bármire.

Tekintetemet a falra emeltem. Tévékészülékek sorakoztak rajta, de egyik sem volt bekapcsolva. Még egyetlen tündért sem láttam itt edzeni. Őszintén szólva nem is tudtam, szükségük van-e rá.

Akkor őket semmilyen betegség, mondjuk, szívroham sem éri?

Miből is gondoltam, hogy...

Abban a pillanatban megállt a futópad a lábam alatt. Ahogy előrebuktam, a korlát felé kaptam. Nem sok kellett ahhoz, hogy beverjem a fejemet a vezérlőpultba.

– Jesszusom! – hördültem fel, és felnéztem.

Tink állt mellettem, kezében a vészfékező zsinórral.

– Jó reggelt, Ivy-Divy! Örömmel látom, hogy a reflexeid olyanok, mint rég.

Megálltam, elengedtem a korlátot, és levegő után kapkodva Tink felé fordultam.

– A megfigyelőképességed viszont pocsék – tette hozzá, miközben egy kézzel alulról tartott egy szürke hámot, ami a vállára volt szerelve. – Az orrod előtt nyúltam a kapcsolóhoz, hogy leállítsam ezt a masinát.

– Mekkora seggfej vagy! – A mellkasom szaporán emelkedett és süllyedt.

Tink büszkén elmosolyodott.

– Sok minden vagyok. A seggfej csak egy a sok közül.

Az ilyen napokon éreztem azt, hogy kinyírom Tinket. És jócskán lett volna is rá okom. Kezdve azzal, hogy nem is olyan régen még azt hittem róla, hogy akkora, mint egy Ken baba. Ez a nyavalyás brownie akkor is kicsi volt, amikor rátaláltam a St. Louis-temetőben. Ott hevert törött lábbal, szakadt szárnnyal. Alig harminccentisen.

Jégkrémpálcikából készítettem sánt neki, ápoltam a kis piszkot, visszahoztam az életbe, holott meg is ölhetek volna amiatt, hogy másvilágbeli lényt rejtegetek. Azóta sem jöttem rá, miért mentettem meg. De annyira megsajnáltam! Ki tudja, lehet, hogy a tündér énem kerekedett felül bennem, azért vettem gondjaimba egy másvilágbeli lényt. És erre mi a köszönet? Az én pénzemen vásárolt össze mindenféle bizarr holmit az Amazon Prime-ről, eltitkolta előlem, hogy féltündér vagyok, és még azt is elfelejtette megemlíteni, hogy ő döntött úgy, hogy csak harminc centi magas lesz. Pedig igazából *nagyon-nagyon* magas.

És anatómiailag totál rendben van.

Amikor megláttam Tinket ember nagyságban, teljesen kiakadtam, mert álmomban sem hittem volna, hogy egyáltalán képes ekkorára változni. Nem elég, hogy vagy százszor látott fehérneműben, amikor miniatűr volt, de ez a Tink sokkal, de sokkal...

A felnőtt méretű Tink... nagyon jó pasi volt.

Émelyegve ismertem be, de ez volt az igazság. Kis méretűként olyan cukin nézett ki azzal a helyes kis pofijával. Csak a kis *Tink* volt, most viszont mindene nagy lett, és a helyes kis pofi helyét széles járomcsont foglalta el, a teste pedig ki volt pattintva, és...

Hát, igen.

Vágtam egy grimaszt. Még mindig fura volt ilyennek látni Tinket, de ettől függetlenül továbbra is Tink maradt, és még ha sokszor legszívesebben visszapofoztam volna a Másvilágba, akkor is... nem is tudom... szerettem.

Persze, soha nem ismerném be neki.

Tink aznap tüsisre fésülte be vakító szőke haját. Farmernadrágot és polárpulcsit viselt. Egy törülközőt szorongatott a kezében, valószínűleg idefelé jövet kapta fel. Lepillantottam a hordozóra, amiben egy kis gombolyag kucorodott. Tink a kismacskáját, Dixont cipelte a hámban, ami eredetileg igazi csecsemőknek készült, az fix...

De várjunk csak!

A szürke pulóverre meredtem, amit Tink viselt.

– Te felhúztad Ren pulcsiját?

– Igen. Gondoltam, így közelebb kerülhetek hozzá. Segít összekötni minket, hogy azt érezhessük, testvérek vagyunk, csak épp más az anyánk.

– Aha. Én azért kétlem. – Ren egész biztosan ki lesz akadva. – És egy kicsit furcsa is.

– Miért? A lányok is folyton kölcsönadják egymásnak a ruháikat.

– Igen, a kulcsszó a kölcsönadják, Tink. De te csak simán lenyúltad Ren pulcsiját. – El sem hittem, hogy ezt kell magyaráznom neki. – A törülközőt nekem hoztad?

– Neked. Tocsogsz a verítékben. – Felém dobta a törülközőt. – De legalább már nem vagy guvadt szemű.

– Kösz – morogtam, és megtöröltem az arcomat.

Amikor elszöktem a herceg házából, az egyik szolgálója fojtogatni kezdett. A küzdelemben elpattant egy ér a szememben. Pontosan annyira volt rémes rágondolni, mint amilyen rémesen nézett ki.

Mondjuk, Valor, a herceg talpnyalója nem élte túl. Ren tette el láb alól. Legalább egyvel kevesebb őstündér miatt kellett aggódnunk.

– Nem hiszem el, hogy már megint itt vagy az edzőteremben – dohogott Tink, és oldalra lépett. – Minek futsz ennyit? A közelgő zombiapokalipszisre készülsz, nekem meg nem is szólsz? Mert ha igen, keresnünk kell valami szakadtul dögös zombit, és össze kell barátkoznunk vele. Tudod, olyat, aki izzadságszagú, zűrös múltú, és emiatt elsőre utálod, de szépen lassan megszereted.

Rámeredtem.

– Kicsit túltolod, nem?

– De. Csakhogy nem árt mindenre felkészülni. Talán itt, délen nem lesz nehéz találni ilyen fazont. Szóval, miért vagy ennyit ide-lent? – tette fel újra a kérdést Tink. Nem tágitott.

– Mi mást kellene tennem? – A nyakamba tettem a törülközőt, miközben feltűnt, hogy a kis gombolyag megmozdul a hordozó alján.

– Nem tudom. – Tink megpaskolta a hámat, mire tompa nyávogás hallatszott belőle. – Lóghatnál egy kicsit az itteniekkal. Egész jó fejek.

– Azért gondolod így, mert téged bálványoznak.

A széles mosoly majdnem kettérepesztette Tink képét.

– Mondjuk, ez igaz. Okosak.

A legtöbb tündér még sosem látott brownie-t. A herceg és a téli királyság gyakorlatilag kiirtotta Tink népét.

– Merle-lel és Brighttonnal is tölthetnél egy kis időt – tette hozzá.

– Merle mami szinte mindig a kertben ásogat vagy ültetget. Érdekes asszony. És furcsa. De a furcsaság szórakoztató is lehet, és Merle

szórakoztató. Brightont is kedvelem. – Elhallgatott. – De szerintem ő nem bír engem. Meggyőződésem, hogy fél tőlem.

Felvontam az egyik szemöldökömet. Tink sokszor beszélt összevissza.

– Mindig kerül, bárhol vagyok. – Lebiggyesztette az ajkát. – Ma reggel is, amikor a társalgóban voltam. Tudod, ahova te sosem teszed be a lábad, de most nem is ez a lényeg. Pedig van ott egy csomó klassz játék meg kanapé meg minden. Szóval, éppen nyeresre álltam léghokiban, amikor Brighton besétált, rám pillantott, és azonnal ki is ment. Nem értem, hogy miért. Hiszen irtó barátságos és közvetlen vagyok. Emberi mércével nézve ráadásul még elképesztően jól is nézek ki.

Úgy döntöttem, nem kezdem el sorolni, hogy valószínűleg miért parázik tőle Brighton, jobbnak láttam inkább nem belemenni ebbe. Főleg úgy, hogy már nagyon éreztem, rám férne a tusolás, mert tényleg úsztam a verítékben. Leléptem a futópadról, és abban a pillanatban, hogy a lábam földet ért, forogni kezdett velem a föld.

– Hú!

Tink a karomnál fogva megtartott. A szédülés olyan gyorsan tűnt el, ahogy jött.

– Részeg vagy? – kérdezte.

Felhorkantam, és elhúztam a karomat.

– Bárcsak az lennék! Nem reggeliztem, és nem is ebédeltem. Hülye voltam.

Tink némán méregetett.

– Nem gondolod, hogy túlzásba viszed?

– Mit? Azt, hogy csak lógatom a lábam a kényszerszabim alatt?

– Nem csak lógatom a lábad. Edzel is. Megállás nélkül.

– Semmit nem viszek túlzásba. – Arrébb oldalogtam, megkerülve a szobakerékpárokat és a lusta emberek futópadját, azaz az elliptikus tréneret.

Tink a nyomomban volt.

– Nem mintha emlékeztetni kellene rá, de hetekig fogságban voltál, és...

– Igazad van. – Tink felé fordultam, és felszínre tört a sosem múló haragom. – Nem kell emlékeztetned. Tudom, hogy hol voltam.

– És azt is tudod, hogy hova tartasz? – kérdezte halkán.

Kinyitottam a számat, de fogalmam sem volt, mit feleljek erre a kérdésre. *Hova* tartottam? A harag elszállt, elnyelte a zavarodottság és a lassan már mindenemet átítató tehetetlenség.

Istenem, utáltam ezt az érzést, mert amikor legutóbb, sok évvel ezelőtt így éreztem, egy tündér megölte a barátomat, Shaunt. Akkor is tehetetlen voltam. Ahogy akkor is, amikor a herceg nyakpántot tett rám, és láncon vezetett.

És még itt, a Jótündér Hotelben rekedve is tehetetlennek éreztem magam.

A kis Dixon kidugta apró szürke fejét a hámból, és álmosan körbenézett. Tink lenyúlt, és megvakarta a füle tövét.

– Ren lassan már visszaér.

Összeugrott a gyomrom, mintha hullámvasúton ültem volna, ami a magasból a mélybe zuhan. Nem láttam Rent azóta, hogy az éjszaka közepén a szobában hagytam.

– Láttam, amikor Faye-jel kiment.

Forró, fojtogató érzés öntött el és ült a gyomromra, ahol összekeveredett mindazzal a sok szemétséggel, amin keresztülmentem. Keserű lett a szám íze a világtól, úgy éreztem magam, mint akit gyomorrontás gyötör.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nem tudtam, hogy Ren Faye-jel kimegy a hotelből. Említette? Nem emlékeztem. Nem mintha bármi jelentősége lett volna. Miért is lett volna gyanús? Hiszen Ren azt mondta, engem szeret. *Szerelmes belém*, és én hittem neki. Száz százalékig. Csak...

Csak épp nem *én* voltam vele odakint. Hanem valaki más. Én meg... én meg fejben nem voltam rendben.

– Megpróbálják felkutatni a kristályt. – Tink még mindig Dixon fülét vakargatta, amitől a kismacska olyan hangosan dorombolt, hogy az már a motorbúgással is felért. – Nem csoda, ha nem jól viseled, hogy a pasid odakint van, te meg itt ragadtál.

Tinkre emeltem a tekintetemet.

– Tényleg? Most próbálsz jobb kedvre deríteni? – Elfordultam, és megindultam az ajtó felé. – Nem sikerült, csak szólok!

– Nem próbállak jobb kedvre deríteni – válaszolt Tink, és követte. – Csak közlöm a nyilvánvalót.

– Tink, nem szükséges közölnöd a nyilvánvalót, amikor az amúgy is nyilvánvaló.

Fél másodpercig sem tartott a csend.

– Tegnap este nem jöttél vacsorázni velünk.

Sietőse fogtam, mert úgy éreztem, ennél hosszabb tornaterem nincs is a világon.

– Tegnapelőtt sem, és azelőtt sem – folytatta Tink. – És ez azt jelenti, hogy Rennel vacsoráztam. Egyedül. Még a végén kinyírjuk egymást.

– Semmi bajod nem lesz. – Hála égnek, elértem az ajtóhoz.

– Hol voltál? – kérdezte Tink. – Itt vagy, de mégsem vagy itt.

– Tink, itt vagyok. Csak... – Gőzöm sem volt, mit feleljek, nem jöttek a szavak. Hogyan magyarázzam el neki, hogy akárhányszor